

Badnji je dan, Nataša luta po kući. Andreju je teško s njom. Ne razumiju se i on se osjeća osamljen.

Ulaze Maša i Veršinjin. Maša mu priča, kako je pošla za Kuligina. Kad joj je bilo osamnaest, činio joj se najpametnijim čovjekom. Tužan je i Veršinjin: ima dvije kćeri i ženu, koju ne voli. Ali o tome govori samo Maši, koja mu postaje sve bliža i milija.

Vraća se s posla Irina. Nezadovoljna je svojim monotonim, mehaničkim radom. Nije ona maštala o takvom radu bez poezije, bez misli.

Dolaze doktor Čebutičkin, Fedotik, Rode. Očekuju maskare, prijatno veče, odmor...

Tuzenbah saopćuje Maši, da je podnio ostavku. On se nada, da će mu rad donijeti sreću. U taj čas Veršinjin prima pismo od kćeri: žena se unesrećila. Veršinjin odlazi. Deset je sati. No upravo kad treba da dođu maskare, iznenada se pojavi Nataša i zahtijeva, da prestane buka, jer je »djetence bolesno«. Svi se razilaze razočarani i ogorčeni. Opet je tamno i tiho... Ostala je tu samo Irina. Ulazi Soljeni i izjavljuje Irini ljubav. Irini je ta njegova izjava neprijatna, ona ga se čak boji. Scenu prekida Nataša, koja ulazi

s prijedlogom, da Irina ustupi svoju sobu za njezino dijete.

Sobarica šapćući javlja Nataši, da je pred kućom Protopopov, koji Natašu poziva na šetnju u trojci.

Dolaze Olga, Veršinjin i Kuligin. Iznenaduje ih, što je kuća opustjela, te Veršinjin i Kuligin odlaze, a Olga se povlači u svoju sobu. U kući se sve stišava, a u Irininoj glavi odjekuje samo jedna sjetna misao: u Moskvu, u Moskvu.

III. CIN

U gradu je velik požar. Tri su sata poslije ponoći. U kući Prozorovih još nisu legli. Nataša, koja se osjeća gazdaricom u kući, otpušta staru porodičnu dadilju Anfisu.

Kuligin luta tražeći ženu. Uznemiruje ga neka nejasna promjena, koju osjeća kod Maše.

Ulaze Irina, Veršinjin i Tuzenbah, koji je sad već u civilu. Veršinjin kaže kako je čuo, da njihov puk seli iz ovoga grada. Tu je i doktor. U pijanstvu gunda o niskosti i vulgarnosti života i o »malom

M. P. BOLDBUAN.

SCENA IZ II. ČINA

romanu», što ga Nataša doživljava s Protopopovim. Svi žute... Samo Veršinjin govori o sebi, mašta o budućem životu... Svi su pozaspali, samo je Maša budna. U tjeskobnoj tišini noći ljubav im pomaže, da se razumiju bez riječi.

Kad sestre ostanu same, Irina brizne u plač. Shvatila je, da su se sve njezine nade srušile. Olga joj savjetuje, da se uda za Tuzenbaha. Maša iznenada sa strahom priznaje, da voli Veršinjinu. Sretna je. Čak ni Andrej ne može šutjeti u takvoj noći. Pokušava da se opravda pred svojim sestrama, što je neiskren, zatim zašuti i odlazi.

U sobi ostaju Olga i Irina. Nemirna je i teška ova noć... Irina ne može više podnositi takav život. Pristaje da pade za Tuzenbaha, samo da ode u Moskvu.

IV. ČIN

Jesen. Stara bašča pred kućom Prozorovih. Iz grada odlazi puk, Irina je uzne-mirena. Jučer se nešto dogodilo između Soljenog i Tuzenbaha i to je muči. Ali Tuzenbah umiruje Irinu. Sućudan treba da se vjenčaju, a zatim odlaze na ciganu. Olga je već napustila kuću i živi u državnom stanu. Sad je došla da isprati prijatelje.

Zajedno s pukom odlazi i Veršinjin. Maša se ne može pomiriti s mišlju, da s njim

odlazi u nepovrat i njezina kratkotrajna sreća.

Cebutikina priča Andreju, kako je jučer Tuzenbah uvrijedio Soljenog i sad treba da se tuku u dvoboju.

Andreju je tužno pri pomisli, da će otići Irina i da će ostati sasvim sam. Sada mu je jasno, da je njegova žena obična malogradanka i ne može shvatiti zašto ju je nekad volio.

Soljeni dovodi doktora Cebutikina, koji treba da prisustvuje dvoboju.

Iz kuće izlaze Irina i Tuzenbah. Tuzenbahu je već vrijeme da bude na mjestu dvoboja, ali Irina instinktivno naslućuje opasnost i hoće da ide s njim. Tuzenbah joj to ne dopušta.

Veršinjin se opršta sa sestrama... Kuglin umiruje Mašu.

Vraća se Cebutikina i javlja, da je Tuzenbah ubijen. Irini ostaje sada samo jedan put u životu: raditi, raditi radi budućnosti.

Tri sestre stoje, stisnute jedna uz drugu... Posljednji put stoje pred kućom, u kojoj su proživjele toliko godina i osjetile toliko jada. Ali živi u njima neki nezadrživi elan. Proći će vrijeme, one će zauvijek otići, njih će zaboraviti, ali njihove će patnje prijeći u radost onih, koji budu živjeti poslije njih. »Sreća i mir doći će na zemlju«. One, vjeruju u to strasno, čvrsto.